

Đây là lần thứ hai gia đình chúng tôi có cơ hội đi cùng Đoàn Truyền Giáo đến Cam-bốt và Việt Nam, ngợi khen Chúa đã cho mọi sự đều được tốt đẹp và phước hạnh! Năm nay thật phước hạnh đoàn chúng tôi có được sự cộng tác của hai Hội Thánh người Việt trong tiểu bang Texas. Đoàn Truyền Giáo ngắn hạn của HTTL Báp-tít College Avenue hướng đến người ngoại qua mục vụ y tế và mục vụ thiếu nhi bằng chương trình Thánh Kinh Mùa Hè (VBS).

Chúng tôi gặp phải một số trở ngại trong quá trình làm việc nhưng không hoàn toàn không có gì là không thể với Chúa chúng ta. Trong những ngày đầu tiên tại Cam-bốt, chúng tôi có dịp thăm viếng những Hội Thánh địa phương nhằm khích lệ anh chị em trong chức vụ cũng như những cộng đồng tín hữu mới thành lập. Các bạn Thanh Thiếu Niên trong đoàn có cơ hội tổ chức những buổi sinh hoạt VBS tại các Hội Thánh địa phương cũng như cho các em nhỏ ở các làng nổi trên mặt nước xung quanh khu vực thành phố Phnôm Pênh. Tinh thần các em được nâng lên bởi tiếng cười và tình yêu thương khi các em cùng vui chơi và làm chứng về Chúa cho các em nhỏ.

Thử thách thực sự đến với chúng tôi trong hai ngày cuối trong chương trình tại Cam-bốt, nhưng đó cũng chính là những gì chúng đã được báo trước để chuẩn bị trước khi đặt chân đến đất nước này. Theo lịch trình mục vụ, đoàn chúng tôi tiếp tục đi đến một số khu vực bên ngoài thành phố Phnôm Pênh khoảng hai tiếng lái xe, ở đó có nhiều xóm làng người Việt trên những dải đất trũng và trên mặt nước. Tại đây chúng tôi gặp phải những sự bất bớ của chính quyền địa phương, hơn nữa còn có một trường nhóm giáo viên yêu cầu chúng tôi không được chia sẻ lời Chúa cho thiếu nhi vì đó là ý muốn của cha mẹ các em. Chính quyền sở tại gây nhiều khó khăn thậm chí từ chối mục vụ y tế miễn phí cho dân cư trong khu vực. Công tác bị gián đoạn gần nửa ngày, nhưng nhờ đó, chúng tôi được thấy quyền năng của Chúa khi Ngài làm mềm lòng những người có thẩm quyền cũng như người trưởng nhóm giáo viên. Ngài lại thêm sức cho nhóm y tế để họ thăm khám cho hơn 30 người bệnh liên tục không nghỉ, thật đáng kinh ngạc vì đó là khối lượng công việc thông thường của thời gian một ngày. Một số thành viên trong đoàn lần đầu chạm trán với kinh nghiệm nhà vệ sinh “lộ thiên” giữa đồng trống cũng như rất nhiều ruồi nhặng bu đậu vào thức ăn tuy nhiên vẫn giữ được sự sốt sắng trong công việc.

Đoàn chúng còn có dịp đến thăm cô nhi viện và thông công với một Hội Thánh tại Việt Nam sau 5 ngày làm việc tại Cam-bốt. Những điều trông thấy ở cô nhi viện luôn làm chúng tôi tan vỡ nhưng cũng luôn nhắc nhở chúng tôi biết đếm sự phước hạnh mình đang có và biết cách tìm kiếm sự vui mừng trong mọi hoàn cảnh. Lòng chúng tôi như thất lại khi nhìn thấy một đứa bé cười vui đến mức chảy nước mắt, chúng tôi chỉ còn biết vừa khóc vừa cười và dâng lời cầu nguyện tạ ơn Chúa vì tất cả những phước hạnh Ngài ban cho đời sống chúng tôi.

Hướng đến người ngoại không chỉ là mục đích duy nhất của Đoàn TG ngắn hạn năm nay. Chúng tôi còn mong muốn được thăm viếng và chăm sóc những anh chị em Cơ Đốc Nhân tại Cam-bốt và Việt Nam. Quả thật đó lại là một phước hạnh lớn khi chúng tôi có dịp chia sẻ với Hội Thánh Báp-tít Ân Điển ở Sài Gòn. Chúng tôi hy vọng thanh thiếu niên ở đây sẽ cùng gia nhập trong chương trình truyền giáo những năm sắp tới.

Là một người mẹ, tôi thật sự cảm thấy phước hạnh được sát cánh với 3 con gái tôi qua hai chuyến truyền giáo hải ngoại vừa qua. Tôi cảm tạ Chúa vì Ngài đã đặt trong lòng các con tôi sự nóng cháy dành cho mục vụ truyền giáo hải ngoại, là điều ấp ủ trong lòng tôi từ lâu cùng với ký ức về nguyện vọng của cha các con tôi trước khi anh về nước Chúa. Ca ngợi

Chúa vì tình yêu và lòng nhân từ mà Ngài đã ban cho chúng tôi đặc ân được phục vụ Ngài qua các chuyến truyền giáo các nơi.

Trước và sau chuyến đi truyền giáo hải ngoại lần này, chúng tôi nhận được nhiều sự ủng hộ về tài chánh cũng như tinh thần hiệp nguyện từ thân tín hữu ở khắp nơi. Tất cả những sự đóng góp của quý vị đã mang lại nụ cười và nguồn động viên cho cộng đồng dân ngoại cũng như góp một phần nhỏ nâng đỡ cuộc sống thiếu thốn của anh chị em tín hữu ở bên kia bờ đại dương. Nhân cơ hội này, một lần nữa chúng tôi chân thành cảm ơn quý vị đã lắng nghe và noi gương Chúa bằng cách chia sẻ tình thương và sự cảm thông cho con cái của Ngài.

It was the second mission trip to Cambodia and Vietnam for our family and praise God for another wonderful and blessed outcome! This year we are blessed for the collaboration of 3 other Vietnamese churches – all from the state of Texas. The focus of CAVBC short-term missions is to reach out to the lost through the medical ministry and children ministry through the Vacation Bible School program.

We hit several stumbling blocks but nothing was impossible for our God! During our first few days, we traveled through the local churches to support the leaders and their newly established congregations. The youth on the team had opportunities to set up sessions of Vacation Bible School for the local churches and the children residing in the water villages surrounding Phnom Peng. They lift up spirits through laughter and love as they played and shared about God with the children.

Our challenge came during the last 2 days in Cambodia but it was something that we were told to be prepared prior to our arrival in Cambodia. We moved on to several locations about 2 hours away from the city of Phnom Peng – there are many open fields and water villages occupied by the Vietnamese. Here, we encountered some problems with the government authority and the lead teacher who demanded that we do not share about God to the children for it is a wish of the parents. The local authority hit us hard and declined our free medical services to the local residents. We lost almost half of the day but God performed His miracle to soften the hearts of the authority and the teacher. He gave strength to the medical team while they performed their work upon more than 30 patients without any rest - it was amazing how this load is equivalent to a regular day work. Some of us encountered the experience of an open field restroom and sharing our food with the local flies but still remain with a joyful heart. We head onward to the orphanage and our fellowship opportunity with a local church in Vietnam after our 5-day mission in Cambodia. The orphanage experience always hit us hard but it never failed to be a blessed and constant reminder for us to seek joy in all circumstances and count our blessings. Our brokenness surfaced again as we watched this little baby laughed so hard that tears came from his eyes – we laughed and cried along with him and at the same time praising God for this meaningful experience on how much God has blessed our lives. Serving the lost was not our only focus during our short-term mission. We didn't forget to care for our fellow Christians in Cambodia and Vietnam. It was a blessing to return and exchange our growth and experiences in Christ with the Grace Baptist Church in Saigon. We hope that the youth here will be part of our mission team in the future. As a mother, I'm so blessed to work alongside with my 3 daughters for the past two mission trips. I'm grateful that God has placed in them the same passion for mission work abroad as me and for their constant memory of their father's wish before going home to be with the Lord. Praise God for bestowing His love and mercy upon us

and for granting us the privilege to serve Him as we share His love to others around the world!

This mission would not be complete without the financial contribution and prayers of our supporters. The contributions have brought smiles and comfort to the lost as well as lift the lives of God's servants overseas. Thank you for following God's example to pour out your compassion to the least of His children.

*In His Love,
An Nhan Doan*

Trước hết tôi cảm ơn Chúa và quý vị cho tôi cơ hội tham dự chuyến đi truyền giáo tại Cambodia và Việt Nam mùa hè vừa qua. Tôi đi với lòng ước ao là mang tình yêu của Chúa Jesus đến với đồng bào Việt Nam tại Cambodia. Nhưng ngược lại, tôi là người được phước. Tôi thấy quyền năng của Đức Thánh Linh thay đổi đời sống của những người mời Chúa Giê-xu là Đấng cứu thế của đời sống họ. Tôi cảm ơn Chúa đã dùng tôi những bước đầu tập tành trong chức vụ hầu việc Chúa. Nhìn đồng bào người Việt mình thật nghèo khổ về mặt vật chất cũng như tâm linh. Họ đang đói khát tình yêu của Chúa. Tôi sẽ tận dụng mọi cơ hội Chúa cho để trở lại Cambốt một ngày gần đây để hầu việc Chúa giữa vòng người Việt nam. Nguyên xin Chúa ban phước thêm cho quý vị.

First of all I want to thank God and everyone who had given me the opportunity to serve in Cambodia-Vietnam Mission Trip last summer. As being part of the Mission Team, I carried within me the hope to bring God's love to the Vietnamese community in Cambodia. But it turned out that I was the one who was blessed. I experienced the Holy Spirit who had changed so many people's lives as they invited Lord Jesus to be their Savior. I also thank God for giving me this opportunity to serve in the very first steps of my ministry. Our Vietnamese people are so poor, physically and spiritually. They are desperate for God's love. I will take every opportunity that God gives to come back to Cambodia and serve Him among the Vietnamese community.

*May God bless you always,
In His Love,
Pastor Hung Jason Bedell*

Có rất nhiều điều khiến cho thế giới này luân chuyển. Có điều tốt, điều xấu, cũng có điều tương đối. Nhưng vì một vài lý do nào đó, những điều xấu dường như luôn chiếm phần lớn, theo một định luật thông thường. Cha tôi luôn ấp ủ một ước mơ, đó là cả nhà chúng tôi cùng tham gia những mục vụ truyền giáo. Năm ngoái, dù không có Cha cùng đi, chúng tôi đã thực hiện được một phần mơ ước đó, và trong tương lai nhiều năm sau, chúng tôi sẽ tiếp tục làm trọn những điều đó.

Có đủ các thứ trở ngại làm chúng tôi nhụt chí, như là nỗi sợ những dịch bệnh truyền nhiễm. Nhưng bởi đức tin, mọi sự lo lắng “trần tục” này chỉ còn là những vấn đề nhỏ nhoi đối Chúa Toàn Năng của chúng ta. Sinh ra trong xã hội Mỹ, chúng tôi được ban cho

cơ hội ngay từ lúc lọt lòng mẹ. Trong chuyến đi truyền giáo 2010, mục tiêu của chúng tôi là đem lại một cơ hội trong cuộc sống, cơ hội được biết đến Chúa Cứu Thế Jesus Christ. Cuối tháng bảy, chúng tôi hòa vào bầu không khí tấp nập của một cộng đồng đa dạng những người kinh doanh và khách du lịch. Những cặp mắt của chúng tôi tràn ngập sự hiếu kỳ nhưng đồng thời chất chứa nhiều lo lắng. Một chuyến bay dài chỉ mới là sự mở đầu cho chuyến hành trình qua nửa vòng trái đất của chúng tôi.

Những sự sợ hãi và lo lắng về sức khỏe đường như đã hết nhường chỗ cho nỗi nhớ nhà. Chúng tôi đang ở cách xa gia đình và những người thân yêu hàng ngàn dặm.. Nhưng khi bước xuống khỏi máy bay và hít một hơi thật dài, cảm nhận luồng gió của những điều mới mẻ phía trước, suy nghĩ về gia đình đã không còn là một mối quan tâm lớn nữa.

Khi được những người quen thuộc trong đoàn đón tiếp tại sân bay, chúng tôi cảm thấy được khích lệ và thêm sức rất nhiều. Ra khỏi sân bay, chúng tôi để tất cả những vướng bận trước đó lại phía sau và thực sự bước vào hành trình truyền giáo. Ngồi trong xe, đầu chúng tôi ngả dần về sau cùng với hai mắt nhắm mặc cho những sự dẫn xóc trên đoạn đường về khách sạn. Chúng tôi nhận phòng và thân thể đã quá mệt mỏi sau chặng đường dài. Nhớ lại trong chuyến đi năm ngoái chúng tôi có dịp đến thăm Cánh Đồng Chết (Killing Fields), điều đã nhắc nhở chúng tôi về sự đẫm máu tội lỗi hai ngàn năm trước và cũng chính là lý do để chúng tôi đem tình yêu thương và lòng nhân từ của Chúa đến với mọi người.

Ngày kế tiếp diễn ra như thể được định sẵn. Chúng tôi đi ngủ lúc chín giờ tối và đồng hồ báo thức điểm đúng sáu giờ sáng. Chưa được biết kế hoạch cho cả ngày, chúng tôi chuẩn bị những thứ cần dùng cho chương trình Thánh Kinh Mùa Hè và sẵn sàng lên đường. Mỗi ngày là một hành trình mới và một thử thách mới. Hơn nữa, mỗi ngày chúng tôi lại đến với một nhóm thiếu nhi mới ở những khu vực khác nhau. Vài tiếng đồng hồ ngồi xe đi qua những ngôi làng nhỏ chưa một lần được biết đến thường chỉ là một phần việc trong danh mục những việc cần làm. Nhìn qua cửa kính xe van chúng tôi được mục kích những gì mà người dân ở đây gọi là “nhà”, nếu ở Mỹ, đó chỉ có thể được gọi là những mảnh gỗ và thân cây chấp vá. Chúng tôi cảm thấy lòng mình ngập tràn sự biết ơn về những gì Chúa đã và đang ban cho chúng tôi trong cuộc sống.

“Cha ơi, xin thêm sức cho con để con có thể hầu việc Ngài”. Sự lo sợ và rào cản từ những bệnh tật truyền nhiễm mà bọn trẻ mang trên mình đã hoàn toàn được cất khỏi chúng tôi. Bất chợt cảm giác mệt mỏi cũng tan biến và thay vào đó là niềm hân hoan khôn tả. Chúng tôi dạy các em nhỏ hát, làm thủ công, kể cho các em nghe một câu chuyện ngắn trong Kinh Thánh và hy vọng những điều đó sẽ trở thành nền tảng cho đời sống đức tin của các em sau này. Sau mỗi bài học, tất cả các em đều mong mỏi được nghe thêm nhiều nhiều nữa. Thương các em, chúng tôi luôn dồn hết sức của mình để chơi đùa và gần gũi với các em hết mức có thể. Từ lời nói đến cử chỉ, từ bài hát đến những tấm lòng được đụng chạm, chúng tôi hoàn toàn nương cậy nơi sự hiện diện của Chúa Jêsus và Đức Thánh Linh trong lòng mình.

Trong những giây phút chia tay ra về, có một điều gì đó làm chúng tôi cảm thấy mình thật gắn bó với các em nhỏ. Chúng tôi hiểu và cảm thông với các em, không chỉ ngoài mặt, nhưng trong sâu thẳm tận đáy lòng. Hình ảnh lũ trẻ chạy theo phía sau xe van cùng với những cánh tay nhỏ bé vẫy theo và những tia sáng trong mắt các em làm chúng tôi nhận ra các em thật cần chúng ta. Lũ trẻ cần có tình thương và tình yêu của Chúa, và đó là chính là những gì chúng tôi mong muốn mang đến cho các em. Cảm xúc bỗng

nhiên tràn về ào ạt, làm chúng tôi không còn kèm được nước mắt của mình. Chúng tôi bắt đầu suy gẫm về nhận ra đời sống hàng ngày của mình thật quá phước hạnh. Mục đích chuyến truyền giáo của chúng tôi không chỉ để thay đổi người khác, mà còn là để thay đổi chính mình. Đó không còn đơn giản chỉ là những “kinh nghiệm” sau chuyến đi nhưng đã trở thành những điều đã mở mắt chúng tôi đến với nhiều người ngoại đang cần có Chúa Jêsus trong đời. Đó là nguồn động lực lớn khích lệ chúng tôi nắm lấy mọi cơ hội để bước ra khỏi giới hạn của mình và chia sẻ tình yêu của Cha Thiên Thượng, cho dù là để thay đổi cả một cộng đồng hoặc chỉ để đến với một cá nhân duy nhất. Chúng ta thật sự không có nhiều thời gian chờ đến ngày mai để chia sẻ ân điển của Chúa, thời điểm của Ngài đã gần kề, nên thời điểm của chúng ta là ngay bây giờ. MA-THI-Ô 28:19-20

There are many things of this world that make it go round. There are the good things, the bad, and the just ok things. But for some reason, the bad seem to outweigh the others; from the secular perspective. It has always been my dad's dream for our family to go on to mission trips. Last year, although without him, we were able to fulfill it, and for the years to come, we are able to keep fulfilling it.

There were all kinds of barriers that hindered our courage, such as the fear of diseases, but through faith, these earthly “scares” were miniscule to our Almighty God. Being born in the American society, opportunity was given to us at birth. Mission trip 2010; our goal was to give the opportunity of life, not literally but spiritually, through our Lord and Savior, Jesus Christ.

Ending July 2010, we stepped into the busy atmosphere of a diverse community of business people, travelers, and tourists coming together to fulfill their means of being who they are. Our eyes were filled with curiosity but also with a sense of scared anticipation. The flight was just the beginning to our adventure halfway across the world.

The physical battle of being scared and worried ceased to stop and the homesickness sunk in deeper by the day. We were thousands of miles away from home and the people that we loved. As we stepped out of the plane and took a deep breath of air, feeling the rush of new experience approaching, the thought of home was the least of our worries.

As we were greeted by familiar faces from our mission team, the sense of encouragement was filled. Stepping out of the airport we left the only physical memory of being from the city and stepped into reality as missionaries. The real journey had just begun.

Sitting in the car, we felt our heads slowly fall forward and eyes close as the bumps in the road rocked us to sleep. We checked into the hotel as the exhaustion began to set in. Remembering back to the previous year that we had gone to the “Killing Fields,” we were reminded of our victory that had already been won two thousand years ago and that our purpose was to spread His great love and mercy to those who don't know.

The next days seemed in the big picture, planned. Our bedtime was at nine and our alarms were set for six in the morning. Not knowing the complete outline of our day, we packed what was said to be needed for the vacation bible school program and went with the flow. Each day was a new adventure and a new challenge. And each day was a new group of kids and a new road traveled. Driving for sometimes hours through small villages and uncharted small cities was only a miniscule check mark on the list. Looking

through the glass windows of the van we saw what they called to be houses, but in America are known as pieces of twig and wood. We were flooding with a sense of appreciation for our lives and thanked God for His blessings.

“God, give me the strength to do your will.” The fear of the diseases that these kids possibly carried disappeared and the barrier of anxiety was lifted from our hearts. Suddenly that sense of tiredness was gone and a rush of joy was filled in its place. We taught them songs, made a craft as a reminder, and told them a short, comprehensible biblical story that would soon be the foundation for their life. As soon as the lesson was done, the kids seemed to be yearning for more. With every ounce of energy we had left in us, we forced our bodies to play simple games and bond with them. With every word, every action, every note sang, and every heart touched came from Jesus Christ working within us and the presence of the Holy Spirit.

As we were leaving, we felt somewhat of an attachment to them. We knew them, not just on a surface level but on a deeper level. The memory of the kids running after the van waving their fragile hands and seeing the gleam in their eyes, we knew they needed us. They needed love, Christ’s love, and that is exactly what we gave them. A rush of emotion filled our hearts as the uncontrolled tears filled our eyes. We began to reflect back on our own lives and realized that the privileges and the lifestyle that we have been given are a blessing. Our purpose for this mission trip was not only to change, but also be changed. It was not just an “experience” but also an eye opener to the many lost people out in the world that need Jesus. It was an encouragement to keep stepping out of our comfort zones to share His love and to take every opportunity given, whether changing the population on a large scale or just one person. We do not have enough time to push His grace off till tomorrow, His time is near, so our time is now. MATTHEW 28:19-20.

Có rất nhiều điều mà tôi sẽ không bao giờ quên được sau chuyến đi, nhưng kỷ niệm đáng nhớ nhất của tôi đó là lần đi qua “cầu khi”. Thật sự nhìn có vẻ như chỉ có loài khi mới qua lại được trên đó. Tôi còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy “cây cầu khi” tôi đã lưỡng lự không biết có nên bước lên hay không. Tôi ngược lên và nhìn thấy cây cầu thật là cao và dài, làm cho tôi dừng lại không muốn qua. Thân cầu chỉ đơn giản là vài mảnh gỗ chấp vá lại với nhau bằng đinh cùng với một tay vịn yếu ớt. Lúc đó trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ đó là tôi sẽ bị rớt xuống dưới. Tuy vậy, tôi chợt nghĩ đến những em nhỏ đang chờ tôi ở đầu bên kia. Tôi nghĩ lúc này các em đang chờ đợi một ai đó đến và chia sẻ lời Chúa, và người đó chính là tôi. Tôi biết nếu tôi không đi qua thì công việc sẽ bị trì hoãn. Cho nên tôi cầu nguyện với Chúa trên mỗi một bước đi qua từng mảnh gỗ. Tôi thề nguyện, “Chúa ơi, chỉ một mình Ngài có thể gin giữ và cho phép con đi qua đến bờ bên kia an toàn.” Và khi tôi nói ra điều đó, tôi cảm thấy Chúa đang ở ngay cạnh bên tôi. Khi đi đến giữa cầu, tôi đã nghe được tiếng đám trẻ đang hát hò và la hét ở bên kia. Tôi cảm thấy thật vui khi nghĩ rằng mình đang từng bước đến gần hơn với các em. Cuối cùng thì tôi cũng vượt qua được cây cầu đó. Trong ngày đó, tôi còn đi qua lại “cầu khi” thêm sáu lần nữa để lấy vật dụng và quà tặng cho các em, nhưng mỗi một lần đi

qua, tôi chỉ còn nghĩ đến các em nhỏ và tin chắc Chúa sẽ ở cùng và gìn giữ tôi. Đó là một ngày thật đặc biệt.

What I will never forget about this mission trip?

There are many unforgettable moments that had happened for me but If I could pick out one thing then it was the time I went to walk across the “monkey bridge” in Cambodia. It may seem that only monkeys could make it across, but I remember that the first time seeing it, I hesitated. I looked to see how far and how high it was and that stopped me from going across. They are typically made of a single wooden boards pieced together with nails and one handrail. All I could think of was “I’m going to fall.” However, I thought about it and knew that there are children waiting for me to come because they expected someone was coming to share with them about God and that was going to be me. I knew that if I didn’t go that would ruin everything. I had prayed and talked to God every step I took from one narrow piece of wood to another. I mention to myself, “God, only you can protect me and allow me to be walk across this safely.” And as I said that, I felt God was with me. I could hear the children singing and screaming as I was halfway through the bridge, and that made it even comforting to know that I am that much closer to them every time. In the end I made it through, that day I walked across that bridge 6 times, it was usually forgetting certain materials or gifts for the children that I had to go back, but 6 times had I walked across it and my only thought was this is for the children and that God will protect me along the way. What a day that was.

Niềm mơ ước của tôi bấy lâu là được cơ hội hầu việc Chúa ở hải ngoại. Và Chúa cho điều đó đã xảy ra. Cảm ơn Chúa và HT đã cho tôi tham gia chuyến đi truyền giáo vừa qua thật phước hạnh. Ra đi mới thấy đồng lúa đã và đang chín vàng nhưng thiếu con gặt. Tôi cảm thấy xót xa khi chứng kiến hàng loạt người tuyên xưng đức tin và tiếp nhận Chúa làm chủ cuộc đời họ mà không có người chăm sóc, viếng thăm... sau khi phái đoàn trở lại Hoa Kỳ. Đó cũng là điều mà lòng tôi đang cru mang.

Cảm ơn Chúa đã ban cho tôi sự can đảm, dạn dĩ mà làm chứng về Chúa không mệt mỏi, không rụt rè, không lo sợ như lúc còn ở tại nhà. Cơ hội nào Chúa cho, tôi sẽ tận dụng để ra đi làm chứng nhân cho CHA.

Một lần nữa tôi dâng lời cảm ơn Chúa và cảm ơn quý vị đã cầu nguyện và ủng hộ tài chánh cho tôi, để tôi có một chuyến đi kinh nghiệm và đầy phước hạnh.

Nguyện xin Chúa tiếp tục sử dụng quý vị để mở mang công việc Chúa khắp nơi trên thế giới.

It has been my dream for many years to have the opportunity to serve the Lord overseas. The fulfillment of that dream has finally taken place through the Lord’s blessing. Praise God for giving me the chance to serve overseas through the support of the College Avenue Vietnamese Baptist Church. Stepping into the vast field, I now see that indeed the harvest time has reached and it’s in need of God’s workers. My heart ached as I saw so many lives that have boldly stood up to profess their faith as they accept Christ as their personal Savior. These lives are in dire need for spiritual care once we return to the US. This is a concern that has continually filled my mind.

I'm thankful that God has equipped me with the confidence and the boldness to witness relentlessly, and without the fear that I have often held on to when I was at home. I pray that as any opportunity arises, I will be ready to be a witness for the Lord.

Once again, I praise God and my deepest appreciation to all who have not only prayed but also supported me financially so that I can experience this wonderful blessing.

May the Lord continue to use you to further His work throughout the world!

In His Love,

Hong Thu Bedell